

Sanan tekijät

Jaak. 1:18-27

18. Tahtonsa mukaan hän **synnytti meidät totuuden sanalla**, että me **olisimme** hänen luomistekojensa **ensi hedelmä**.

19. Tietäkää, rakkaat veljeni, että jokaisen ihmisen tulee olla **nopea kuulemaan mutta hidas puhumaan** ja hidas vihaan,

20. sillä miehen viha ei toteuta Jumalan vanhurskautta.

21. Pankaa siis pois kaikki saastaisuus ja kaikenlainen pahuus ja **ottakaa sävyisästi vastaan sana**, joka on teihin istutettu ja joka **voi pelastaa teidän sielunne**.

22. Olkaa **sanan tekijöitä** eikä vain sen kuulijoita, pettäen itsenne.

23. Jos joku on sanan kuulija mutta ei sen tekijä, hän on kuin mies, joka kuvastimesta tarkastelee luonnollisia kasvojaan.

24. Hän tarkastelee itseään, lähtee pois ja unohtaa heti, millainen oli.

25. Mutta se, joka on katsonut **täydelliseen lakiin, vapauden lakiin**, ja pysyy siinä eikä ole muistamaton kuulija vaan todellinen tekijä, hän on oleva **autuas tekemisessään**.

26. Jos joku luulee palvelevansa Jumalaa mutta **ei hillitse kieltään**, hän pettää sydämensä ja hänen **jumalanpalveluksensa on turha**.

27. Puhdasta ja tahratonta **jumalanpalvelusta** Jumalan ja Isän silmissä on käydä katsomassa orpoja ja leskiä **heidän ahdingossaan ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta**.

Sana ja teot

Missä suhteessa ovat Jumalan sanat ja uskovan pelastus ja hänen tekonsa uskon tulon jälkeen? Millaista on oikea jumalanpalvelus? Miten autuus liittyy uskovan tekoihin? Mitä tarkoittaa vapauden laki? Näitä kysymyksiä käsittelee tämän kertainen jaksomme Jaakobin kirjettä.

Farisealaisuuden vaara

Jaakobin kirje on hyvin käytännöllinen. Se kertoo, millaista elävän uskovan vaelluksen tulee olla. Taustalla lienee se, että Jerusalemissa helluntaina koetun valtaisen herätyksen jälkeen ennen pitkää saapuivat vainot. Ne hajottivat seurakunnan eri puolille Rooman valtakuntaa ja lähinaapurimaita. Pakolaisseurakuntana ja vähemmistönä juutalaistenkin diasporan keskellä uskovilla oli vaara sortua niin sanottuun "aivouskoon" eli pitämään kyllä kiinni saamastaan oikeasta opetuksesta mutta tyyty-mään samalla elämään niin kuin kaikki muutkin juutalaiset hajaannuksessa.

Sama vaara sortua uskonelämään, joka on vain teoreettista tietoa mutta josta puuttuu toiminta ja elämä sanan mukaan on meilläkin. Farisealaisuus on itse asiassa vaarallisin harha, koska ihminen edelleen pitää kiinni oikeasta opista ja kuvittelee, että se merkitsee samaa kuin oikea elämä. Jeesus joutui jakamaan kaikkein jyrkim-mät tuomionsa juuri ulkokultaisuudesta, joka on pohjimmiltaan itsepetoksessa elä-mistä.

Sana ja pelastus

Voidakseen elää Jumalan sanan mukaan ihmisen täytyy olla pelastunut eli hänellä tulee olla Pyhä Henki sydämessään uuden elämä ja voiman antajana. Siksi Jaakob palauttaa kirjeen saajien mieleen, miten he olivat päässeet pelastuksesta osalliseksi ja miten se elämä, jonka he saivat osakseen, voi säilyä muuttavana voimana ja vie-

dä heidät elämään Jumalan tahtomalla tavalla. Hän muistuttaa, että Jumala synnytti omansa uuteen elämään Sanansa kautta. Paavali kirjoittaa samasta asiasta näin:

Veljet, minä palautan mieleenne sen evankeliumin, jonka olen teille julistanut ja jonka olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte. Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte kiinni siitä sellaisena kuin minä sen teille julistin. Muuten olette aivan turhaan uskoneet. Ennen kaikkea annoin teille tiedoksi sen, minkä myös itse olin saanut: Kristus kuoli meidän syntiemme tähden Kirjoitusten mukaan, hänet haudattiin ja hänet herätettiin kolmantena päivänä Kirjoitusten mukaan, ja hän näyttäytyi Keefakselle ja sitten niille kahdelletoista. Sen jälkeen hän näyttäytyi samalla kertaa yli viidelle sadalle veljelle, joista useimmat ovat yhä elossa mutta jotkut ovat jo nukkuneet pois. Sitten hän näyttäytyi Jaakobille, sitten kaikille apostoleille. Viimeiseksi kaikista hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikään kuin keskonen. (1. Kor. 15:1-8)

Jaakobin kirjeen saajat olivat kuulleet saman evankeliumin sanan Jeesuksen kärsimisestä ristillä heidän syntiensä tähden ja Hänen hautaamisestaan, ylösnousemuksesta ja ilmestymisestään. Sen evankeliumin uskossa vastaan ottaessaan he olivat saaneet syntinsä anteeksi ja Pyhän Hengen sydämeensä. He olivat pelastuneet kuulemalla evankeliumin sanan, joka synnytti heissä uskon.

Oikea asenne Sanaan

Nyt Jaakob korostaa jakeessa 21:

”Ottakaa sävyisästi vastaan sana, joka on teihin istutettu ja joka voi pelastaa teidän sielunne.” Ei riitä, että uskoon tullessamme otimme vastaan evankeliumin, vaan se on otettava joka päivä uudestaan ja uudestaan vastaan, sillä evankeliumi on Jumalan voima. Se ei ole siis vain voima tulla uskoon vaan myös voima vaeltaa päivittäin Jumalan yhteydessä.

Aivan samoin kuin Paavali, hän puhuu pelastuksesta tässä ei vain kertakaikkisena tapahtumana, kun tulimme uskoon ja pääsimme Jumalan lapsiksi, vaan myös futuurissa eli tulevaisuuteen viittaavana pelastuksena. Evankeliumin sana kykenee pitämään Herran oman uskossa aina lopulliseen ruumiin ylösnousemukseen asti ja antamaan matkalla toistuvan uuden voiman vaeltaa Herran tahdossa ja tehdä Jumalan tahdon mukaisia tekoja silloinkin, kun synti, maailma ja Sielunvihollinen pyrkivät hyökkäämään uskovaan vastaan joko masentamalla hänet, lamauttamalla hänet ja viekoittelemalla hänet aivouskoon.

Jotta elämä Herrassa olisi mahdollista, uskovan tulee ottaa vastaan Herran sana sävyisästi eli nöyrästi. Luettuamme tarpeeksi paljon Raamattua, Jumalan sanaa, meillä on todellinen vaara kuvitella, että nyt me osaamme sen ja niin huomaamattamme nousta Jumalan sanan yläpuolelle arvostelemaan sitä ja lukemaan siihen ehkä meitä miellyttäviä tulkintojamme, joista saatamme olla jopa ylpeitä, kun mielestämme ymmärrämme Sanaa paremmin kuin muut. Mutta juuri tuo väärä asenne tuhoaa Jumalan sanan mahdollisuuden tarjota meille elämän voimaa. Siksi Jaakob sanoo edellä:

Toistuva parannus

Pankaa siis pois kaikki saastaisuus ja kaikenlainen pahuus.

Se tarkoittaa sitä, että lähestyessämme Jumalan sanaa, meidän on suostuttava tekemään parannus sisimpämme saastaisuudesta ja pahuudesta. Ainoa oikea asen-

ne Jumalan sanan edessä on nöyrä taipuminen parannukseen kaikesta synnistä. Kun viemme synnit Jeesuksen ristin juureen eli tunnustamme ne ja hylkäämme ne sekä pyydämme uutta omantunnon puhdistusta Jeesuksen sovintoveren voimalla, niin Jumalan sana pääsee voimakkaasti vaikuttamaan aitoa elämän muutosta. Meiltä kysytäänkin, millaisella asenteella me luemme Raamattua, jossa Jumala haluaa puhua meille.

Kuuleminen ja puhuminen

Tietäkää, rakkaat veljeni, että jokaisen ihmisen tulee olla nopea kuulemaan mutta hidas puhumaan ja hidas vihaan, sillä miehen viha ei toteuta Jumalan vanhurskautta. (19-20)

Tässä yhteydessä Jaakob korostaa vielä, miten tärkeää on kyky kuulla ja kuunnella Jumalan sanaa. Jeesus toistamalla toisti: *"Jolla on korvat kuulla, kuulkoon!"* Kaiken kristillisen elämän salaisuus on se, että meillä on korvat, jolla haluamme kuunnella Jumalan puhetta. Voi olla, että olemme rukouksessa niin innokkaat kertomaan omat ajatuksemme Jumalalle, ettemme pysähdy kuuntelemaan, mitä Herra haluaa kirkastaa meille itsestään tai puhua meidän sydämellemme. Edelleen meillä voi olla niin kiire viedä evankeliumia muille, todistaa heille, että emme otakaan itse vastaan Herran sanaa omalle sydämellemme.

Tietenkin Jaakob tarkoittaa myös normaalia ihmisten kuuntelemista ja heille puhumista. Kun haluamme kertoa ihmisille evankeliumin, meidän on ensin pysähdyttävä kuuntelemaan heitä. Jokaisella ihmisellä on jokin hiertävä ongelma sydämessään. Vasta kun ihminen tajuaa tulleen kuulluksi, hän ehkä uskaltautuu avaamaan sydämensä kipukohtia, joihin sitten saamme jakaa hänelle evankeliumin lääkitsevää balsamia ja johtaa hänet joko uskoon tai syvemmälle uskossaan.

Jos joku luulee palvelevansa Jumalaa mutta ei hillitse kieltään, hän pettää sydämensä ja hänen jumalanpalveluksensa on turha. (26)

Jaakob kaiuttaa tässä Jeesuksen sanoja siitä, miten jokaisesta turhasta sanasta me joudumme vastaamaan tuomiopäivänä ja sitä, että ihminen puhuu sydämen kyllyydestä eli puheet paljastavat ihmisen sydämen sisällön. Puheemme heijastavat näin ollen mitä syvimmissä merkityksessä jumalanpalvelustamme. Puheisiimme palaamme yksityiskohtaisesti luvussa 3.

Miehen viha

Tässä yhteydessä viittaaminen miehen vihaa saattaa kuulostaa hiukan oudolta, mutta Jaakob oli hyvin tietoinen, miten helposti meissä nousee viha, kun joudumme kokemaan vastustusta, torjuntaa ja jopa pilkkaa, kun yritämme mielestämme aivan vilpittömästi puhua ihmisille Jeesuksesta ja heidän pelastuksensa tarpeesta. Uskovan sydämessä asuu ihan aito syntisyys, joka nostaa helposti päätään vihan muodossa. Vihan vastakohta sävyisyys, jossa asetumme ihmisten alapuolelle, on ainoa tapa, jolla viestimme menee perille. Siksi Herra haluaa meidän heittävän pois oikeassa olemisen ylpeyden, joka on vihan moottori. Toki Jumalan lapsi haluaa pysyä Jumalan sanassa ja olla siinä mielessä oikeassa, mutta hän ei voi sitä tehdä muuten kuin alistumalla itsensä se alle, sen tuomittavaksi ja armahdettavaksi. Silloin meistä löytyy paremmin ymmärrystä ja rakkautta ja kärsivällisyyttä niitä kohtaan, jotka vielä ovat pimeydessä tai vasta matkalla siihen, minkä me olemme jo Kristuksessa jo löytäneet.

Silloinkin kun aidosti meidän tulee vihata syntiä, se on tehtävä niin, että jos ja kun näemme sitä ympärillämme, olemme samalla valmiit katsomaan omaan poveemme ja valmiit tunnustamaan ensin omat syntimme. Jos ja kun kannamme vihaa tai katkeruutta jotakuta ihmistä kohtaan, meidän on käytävä sen kanssa Herran eteen. Kolmannen luvun lopussa palaamme tähän aiheeseen.

Sanan tekijät

*Olkaa **sanan tekijöitä** eikä vain sen kuulijoita, pettäen itsenne. Jos joku on sanan kuulija mutta ei sen tekijä, hän on kuin mies, joka kuvastimesta tarkastelee luonnollisia kasvojaan. Hän tarkastelee itseään, lähtee pois ja unohtaa heti, millainen oli. (22-24)*

Muistan, kun eräs hollantilainen lähetti aloitti saarnansa meidän kirkossamme Japanissa. Hän teki sen näin: "Oletteko valmiit kuuliaisesti noudattamaan, sitä mitä nyt teille Jumalan sanasta julistan." Se havahdutti minut siihen, että usein kuuntelemme julistusta "saarnakorvalla", mikä tarkoittaa sitä, että mieleemmekään ei tule se, että saarnan seurauksena elämämme pitäisi muuttua. Sen sijaan tarkkaamme, onko puhuja oikeaoppinen, tai mietimme, miten hyvin saarna kosketti tunteitamme tai miten hyvin esimerkein se oli valmistettu. Saatamme olla hyvinkin ihastuneita saarnaajan lahjakkuuteen ja saarnan mielenkiintoisuuteen, mutta emme anna saarnan koskettaa omaatuntoamme ja taivuttaa meitä elämän parannukseen.

Kuvaavaa on se, että Jeesuksen kuulijatkin torjuivat usein Herran sanan ihastellen samalla Hänen valtavan arvovaltaista esitystapaansa. Näin tapahtui muun muassa Jeesuksen vuorisaarnan jälkeen:

Kun Jeesus oli lopettanut puheensa, ihmiset olivat hämmästyksissään hänen opetuksestaan, sillä hän opetti heitä niin kuin se, jolla on valta, eikä niin kuin heidän kirjanoppineensa. (Matt. 5:28-29)

Kuitenkin juuri puheensa lopussa Jeesus oli vertausta käyttäen varoittanut siitä, että Jumalan sanan kuuleminen ilman sen panemista käyttöön omassa elämässä on itsepetosta:

"Sen tähden jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, on verrattavissa järkevään mieheen, joka rakensi talonsa kalliolle. Tuli sade, virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät taloa vastaan, mutta se ei sortunut, sillä sen perustus oli laskettu kalliolle. Mutta jokainen, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, on verrattavissa tyhmään mieheen, joka rakensi talonsa hiekalle. Tuli sade, virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät taloa vastaan, ja se sortui, ja sen sortuminen oli perinpohjainen." (Matt. 5:24-27)

Jumalan sanassa, evankeliumissa on voima, mutta se ei pääse vaikuttamaan, ellei sanan mukaan lähdetä toimimaan ja tehdä, niin kuin sana sanoo.

Aivan samaa Jeesus korosti vielä jäähyväispuheessaan opetuslapsille näin: *Jos siis minä, teidän herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, tekin olette velvolliset pesemään toistenne jalat. Minä olen antanut teille esikuvan, että te kisisitte niin kuin minä olen tehnyt teille. Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei palvelija ole herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi. Te olette **autuaista**, jos tämän **tiedätte** ja näin **teette**. (Joh. 13:14-17)*

Tietenkään tämä kehoitus tehdä ja toimia Jumalan sanan mukaan ei koske vain sanan kuulijoita, vaan yhtä lailla myös itse saarnaajaa. Vain sellaisella saarnalla on uskottavuutta, jota saarnaaja itse toteuttaa elämässään. Itse asiassa saarnan valmistamisen suurin haaste onkin juuri tässä. Paavali sanoo siitä näin:

En siis juokse umpimähkään enkä nyrkkeile kuin ilmaan huihtoen, vaan suuntaan lyönnit omaan ruumiiseeni ja alistan sen tottelemaan, etten minä, joka muille saarnaan, itse joutuisi hylätyksi. (1. Kor. 9:26-27)

Sanan kuuleminen ilman, että siitä tehdään johtopäätöksiä elämään, on yhtä tyhjää, kuin peilin katselu ja sen unohtaminen, miltä näytti. Peli antaa kyllä mahdollisuuden puhdistautua niistä lioista, mitkä se näyttää, mutta peili itse ei sitä saa aikaan. Vasta kun toimimme näkemämme kukaan, peilistä on jotain hyötyä.

Vapauden laki ja autuas tekeminen

Mutta se, joka on katsonut täydelliseen lakiin, vapauden lakiin, ja pysyy siinä eikä ole muistamaton kuulija vaan todellinen tekijä, hän on oleva autuas tekemisessään. (25)

Useassa ei yhteydessä Raamattu kuvataan kuvastimeksi. Kuvastin eroaa sikäli nykyisistä peileistä, että se tehtiin yleensä metallilevystä, joka kiillotettiin niin, että siitä kuvastui riittävän hyvin katselijan kasvot. Paavali viittaa siihen muun muassa näin:

Nyt näemme kuin kuvastimesta, himmeän heijastuksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin. (1. Kor. 13:12) Ja viitatessaan uskosta osattomiin juutalaisiin Paavali käyttää edelleen samaa kuvaa kuvastimesta:

Vielä tänäänkin peite on heidän sydämensä päällä Moosesta luettaessa, mutta kun heidän sydämensä kääntyy Herran puoleen, peite otetaan pois. Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus. Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaiseksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:15-18)

Raamattu on siis meille kuin kuvastin, josta voimme tietenkin nähdä oman sydämemme tilan ja havaita, miten maailman pahuus on siellä totuuden mukaisesti kuvattu. Raamattu kuvastimen suunnatessamme veljiin tai sisariin Kristuksessa saatamme havaita, että heidät onkin puettu Kristuksen vanhurskauden vaatteeseen. Mutta Raamattu on annettu meille ennen kaikkea sitä varten, että suuntaisimme sen Jeesukseen Kristukseen ja katselisimme Hänen ihmeellistä kirkkauttaan, joka tuli syvimmin ilmi Hänen kulkiessaan ristin tien kuoleman kautta ylösnousemuksen voittoon. Jos suuntaamme katseemme Hänen kirkkauteensa, Pyhä Henki alkaa muuttaa meitä Jeesuksen kuvan kaltaisuuteen. Jeesuksen katselemisesta kumpuaa nimittäin voima toteuttaa Hänen tahtoaan elämässä.

Jos yritämme tehdä ja toimia Jumalan sanan mukaan omassa voimassamme, olemme alle aikayksikön nokka savessa. Se on lain alaista puuhastelua, joka parhaassa tapauksessa vie meidät epätoivoon omista mahdollisuuksistamme pelastua ja elää kristittynä ja sitä kautta etsimään apua Herralta. Lakia ei ole annettu meille pelastustieksi, mutta sen noudattamien pelastetuillekin on mahdotonta omassa voimassa. Pahimmillaan lain tietä yrittävä päätyy siihen, että hän pikku hiljaa laskee lain

vaatimustasoa alaspäin niin, että lopulta se vastaa hänen omaa elämäntapaansa. Niin hänestä kehittyy sitten aito fariseus.

Siksi Jaakob marssittaa eteemme käsitteen ”vapauden laki”. Se ei tarkoita sitä, että uskova ihminen vapautettaisiin lain vaatimusten noudattamisesta, sillä Mooseksen lain sisältö on rakkaus: rakkaus Jumalaan ja rakkaus lähimmäisiin. Sen sijaan se tarkoittaa, että Jeesuksen sanojen ja käskyjen noudattaminen nouseekin vapaudesta käsin. Sen vapauden antaa evankeliumin sana, joka vapauttaa meidät syyllisyydestä omaehtoiseen palveluun. Se vaikuttaa se, kun katselemme Raamattu kuvastimesta Kristuksen armollisia ja pyhiä kasvoja ja Pyhä Henki meidän sisältämme käsin alkaa synnyttämään meissä tahdon ja kyvyn toimia Jumalan sanan mukaan. Tärkeää on kuitenkin huomata, että tätä sisältä käsin tapahtuvaa muutosta Pyhä Henki ei vaikuta muuten kuin siten, että evankeliumin sanassa jatkuvasti katselemme Kristuksen kasvoja.

Sen lopputuloksena on ”autuus tekemisessä”. Herran tahdon tekemisestä tulee Kristusta katsovalle ilon ja onnen syy. On suunnaton etuoikeus saada palvella Herraa, kun on saanut maistaa Hänen armonsa suuruutta päivittäin Hänen kanssa viipyessämme. Silloin toteutuu myös se, mitä Paavali kuvaa pelastetun tehtäväksi: *Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä.* (Ef. 2:10) Ne teot, joihin Herra meitä johtaa, ovatkin Jumalan itsensä edeltä valmistamia. Se on vaeltamista todellisessa vapaudessa. Siitä kumpuaa sitten myös aito jumalanpalvelus.

Oikea jumalanpalvelus

Puhdasta ja tahratonta jumalanpalvelusta Jumalan ja Isän silmissä on käydä katso-massa orpoja ja leskiä heidän ahdingossaan ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta. (27)

Luvun lopussa Jaakob ottaa vielä kantaa siihen, millaista on oikea jumalanpalvelus. Suomenkielessä miellämme sanan tarkoittamaan sunnuntaisia kokoontumisia Herran sanan ääreen. Niissähän Jumala palvelee Häntä ylistämään kokoontunutta seurakuntaa omalla armonsa ja totuutensa sanalla. Kokoontumiset ovat Jumalan tahto, niin kuin Heprealaiskirje osoittaa:

Älkäämme jättäkö yhteistä kokoontumistamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme entistäkin enemmän, kun näette tuon päivän lähestyvän. (Hepr. 10:25)

Ne ovat itse asiassa valmistautumista siihen suureen kokoukseen, kun Herra Jeesus palaa suuressa kirkkaudessaan maan päälle.

Jumalanpalveluksella Jaakob ei kuitenkaan tarkoita noita meidän kokoontumisiamme, vaan sitä arkipäiväistä elämää, mitä elämme kodissamme, työpaikoillamme, kouluissamme ja yhteiskunnassamme. Siihen kuuluu kolme asiaa: Ensinnäkin sen, että pidämme kieleemme kurissa ihmissuhteissamme, toiseksi se, että autamme eri tavalla ahdingossa ja yksinäisyydessä eläviä lähimmäisiämme ja kolmanneksi se, että kun kaikki tämä tapahtuu maailmassa, joka on täynnä kaikenlaista saastaa, huolehdimme sydämemme puhtaudesta.

Paavali kuvaa samaa jumalanpalvelusta näin:

Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet: Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne. Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä. (Room. 12:1-2)

Heprealaiskirje lisää vielä näin:

Uhratkaamme siis hänen kauttaan alati Jumalalle kiitosuhria, niiden huulten hedelmää, jotka tunnustavat hänen nimeään. Älkää unohtako tehdä hyvää ja jakaa omas-tanne, sillä sellaisiin uhreihin Jumala mieltyy. (Hepr. 13:15-16)

Kolossalaiskirje tiivistää kaikki arkisen jumalanpalveluksen muodot näin:

Mitä teettekin, tehkää se sydämestänne niin kuin Herralle eikä ihmisille. Tehän tiedätte, että saatte Herralta palkaksi perinnön. Te palvelette Herraa Kristusta. (Kol. 3:23-24)

Tänään tässä jumalanpalveluksessa saamme siis rakentaa suunnitelman siitä, millä tavalla alkaneella viikolla voimme palvella Herraa. Tänään alkaa kuuden päivän mittainen jumalanpalveluksemme.

Upseeri Kyoozoo Iwain todistus

"Ole rohkealla mielellä, poikani. Sinun syntisi annetaan anteeksi." (Matt. 9:2)

Pääsin osallistumaan vuoden 1925 uuden vuoden syventymispäiville. Niillä Jumala alkoi tehdä hyvin syvää työtä sydämässäni. Ensiksi Hän osoitti syntini ja sitten tammikuun 2. päivän iltana klo 22 sain tunnustaa Jumalan ja hänen pappinsa edessä kaikki aivan lapsuudesta lähtien painaneet omantuntoni taakat, tehdä parannuksen, pyytää armoa ja omistaa anteeksi-antamuksen Jeesuksen ristiin turvaten. Hartioitteni kaikki taakat putosivat pois ja sain alkaa uuden elämän. Siitä eteenpäin olen Pyhän Hengen johtamana koko sydämestäni pyrkinyt kantamaan parannuksen hedelmää elämässäni.

Sitten kirjoitin erittäin pitkän kirjeen eräälle entiselle esimiehelleni, jota olin sydämässäni tuominnut ja käyttäytynyt häntä kohtaan äärimmäisen inhottavasti. Pyysin siinä elämäni pisimmässä maratonkirjeessä anteeksi huonoa käytöstäni. Sen lisäksi lähetin useita muitakin anteeksipyyntö kirjeitä sitä mukaan, kuin Herra puhui minulle. Lisäksi lähetin vaimoni takaisin lapsuudenkotiinsa, koska olin mennyt hänen kanssaan naimisiin kysymättä lupaa armeijalta. (Jumalan armosta divisioonan komentaja antoi luvan avioliitollemme ja saimme myöhemmin Jumala kasvojen edessä palata avioliittoomme.) Askel askeleelta Herra alkoi muuttaa minua, niin että sain vaeltaa valossa. Elämäni varjostanut sumu haihtui kokonaan ja tuosta päivästä elämäni jakaantui selkeästi aikaan ennen pelastusta ja sen jälkeen. Sain alkaa matkan sydän täynnä kiitollisuutta ja ylistystä Herraa kohtaan.

"Sitä varten minä näen vaivaa taistellen hänen vaikutuksensa mukaan, joka vaikuttaa minussa voimakkaasti." (Kol. 1:29)

Kun pääsin osalliseksi pelastuksesta, elämäni muuttui täysin sellaiseksi, että asetin Jumala ensimmäiseksi. Jopa suureksi hämmästyksekseni opiskelu, jota olin ennen inhonnut, muuttui mieluisaksi.

Kun aamulla puoli kuudelta alkavasta aamurukouskokouksesta palasin kotiin ja vaihdoin laukussani olevan Raamatun koulutarvikkeisiin, lähdin opistoon. Sieltä palattuani menin jälleen iltakokoukseen. Päivät olivat tosi kiireisiä, mutta samalla siunattuja.

Kun vuosi Tokion jalkaväen teknillisessä opistossa päättyi, palasin Kagawan läänin Zentsuujiin sotainsinöörijoukko-osastooni. Heti tammikuun alusta sain tehtäväkseni toimia teknisenä opettajana, maaliskuusta siihen lisättiin kadettien opetustehtävä, edelleen heinäkuusta uusien alokkaiden opetus ja vielä elokuussa kutsunnoista vastaavan upseerin tehtävät. Kun sain hoidettavakseni neljän miehen tehtävät samalla kertaa, olin äärimmäisen kiireinen. Ennen uskoon tuloa minulle ei oikeastaan ollut annettu mitään vastuuta, koska en niitä kunnolla kuitenkaan hoitanut. Tämän kiireen tein työni suurella ilolla muistaen, mistä kalliosta olin louhittu ja mistä kuopasta minut oli nostettu.

Myöhemmin sain tietää, että komppanian päällikkö koetteli minua, koska olin muuttunut aivan toiseksi kuin kaksi vuotta aiemmin. Lisäämällä tehtäviäni yksi toisensa jälkeen hän odotti milloin alkaisin valittaa. Eräänä päivänä komppanian päällikkö hämmästyi, kun näki huoneessani Raamatun ja havaitsi, että sen lähes joka sivulla oli punakynällä tehtyjä alleviivauksia. Sitten hän kysyi: ”Iwai, onko tämä syy siihen, että olet muuttunut?” Kerroin sitten hänelle, miten olin pelastunut. Siitä lähtien hän osoitti minulle syvää luottamusta ja huolenpitoa.

Entä sinä?

Oletko sinä jo saanut ottaa vastaan sen sanana, joka voi pelastaa ihmisen? Jos et vielä, niin Herra kutsuu sinua tunnustamaan syntisi, kääntymään Hänen puoleensa ja huutamaan Häntä avuksesi, sillä Hän on jo ristillä kantanut kaikkien syntiesi rangaistuksen ja haluaa antaa sinulle armon ja uuden elämän. Siinä elämässä voit löytää sellaisen vapauden, että sinulle on ilo palvella orpoja ja leskiä ja taistella sydämesi puhtauden puolesta.

Jos tunnet jo Vapahtajan, Herra kutsuu sinua tällä viikolla omaan palvelukseensa rakastamaan kärsiviä ihmisiä. Hän haluaa myös varustaa sinua siten, että suuntaat päivittäin katseesi Hänen kirkkauteensa Raamatun sanan kautta.